

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εισακόν, μετρούμεν χρόνο
εις τήν γήν των Παρθένων...

Έγγυοςά είσορα και χίλια
πόδ δά β'ρον λαοί με παύρηλα.

Τών θών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ
Γράμματα και συνδρομαί—δλ' εύθειας πρὸς εμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τὰ φράγκα είναι μόνον.
Γιά τὰ τένα όμως μέρα—δ έκα φράγκα καλ' είναι εφ' ένα.

Είς γυθόν φέρομεν παντός εγυθούον κατέλη
δτι καλοόμεν όματα «Ρομίου» άνελλιπύ
μέ τήν άνάλουον τμήν κ' έσοος άλ' έξο θέλει
δέν δά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείον τέλη.

Τού Σεπτεμβρίου πέμπτη κ' είκοστή
κ' άπόδευρα μία κρούα, μία ζεστή.

Όκτακόρα πενήντα κ' ένα,
τόν καινούριο δοξάξο φονά.

Φασούλης και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος άκείος.

Ίσοποι την μάμα την οεθαμίαν
και την μορφή του την εραμίαν
άκαιοίσομεν λεπτομερώς.

Φ.—
"Ελλίτες, φάλομεν άνδρα γενναίον,
μπακίλην άριστον, θρασύ είον...
ζου γάρ ούτος δ Πάριος.

Άγοισθώμεν με φλέγμα κρῖον
ύπερ έστίας, έπλο πατριον,
σφάξεται πόσοιον γιά ηά γαστρί.

Είχε μπακίλιο ποτά 'σου άδεια
και την μπάκισον άντου γουαία
έκρεωκόησεν θραύιδε.

Κ' έγώ οός λέγο με λίσσαμ πλόγη
πός ή τιμή μας δέν είναι λόγη
και κολοκόνθα στο πατριό.

Κ' άντός εις αίματος οκλήαν θύοιαν
κλεινή έφθόνησεν άθανάσιαν,
και την τιμήν του δικαίου.

II.—
Χαίρε, Γιαννού μπακίλι,
σ' έμαθαν μικροί μεγάλοι.
"Δημιος προχθός άνάμα και μπακίλης άφανάς,
δέν 'λογίζαται γιά όνα, δέν σ' έγγραύει καρίς.

Πρώτ και δόξες και γυθίδη,
κ' άν και μπακίλης άκαιοκόνθη
μ' ένα σιγάρι ποιητιώδ.

Μά σαν σ' έταός μηά μέρα
τό Ρομαίο μπουρ,
κ' 'Ισραέες με την μαχαίρα,
όπου πόρτον τό τρελί.

Και εις τός άθλου του δέν δά τός γράγη;
κ' άντός 'στά Πάριον δά καινοεργή
μιάς όμάδος άρωφής.

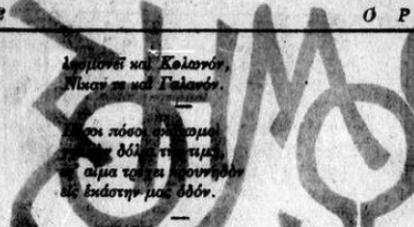
Τής Άφροδίτης τήν άνδρ' άρησώμεν
και τήν μπακίλην βιογραφώμεν,
τόν της σφαγίσις Βασιλέης.

Τύτε πλέον δι' ή πόλις
έμαθε τόν Γιαννού,
κ' 'έγώ 'έως καινοεργή
πρόσοποι σημαντιώ.

Τόν άνδρα τούτον δε μιμησώμεν,
και πην άκόμη 'άκαιοθώμεν
γυναικας σφάξωμεν αίμοχαρός.

Κ' έμπροστά σου τό ποισόν
τών σαρχέντων Άθρών.

Λαμόνι και Κολωνός,
Νικανη και Γαλανός.

Ποιο πόσο φάρμακο
δίδει το κίμα
αίμα τούτοι λουτρού
αί έκδοστη μας δούν.

Φ. — Τι σπασμοί και τι σπαγιά!... μόρε, μά τείνα τούτα;
βλέπεις έκεινην την γηρά, την άσπρη, την φαρούτα;
Έδω πατέ, βρέ Περικλή, κι' εβρίσκεις' έκει πέρα
κι' από την Σάρα φάνεται πολύ μεγαλιότερα.

Μά βλέπεις και την άσπρη της, που στέκεται πλησίον;
ποθ' φάνεται τολιάχιστον έναν ερασιώων,
οχι ήτον εις της Σάρας του την πλείην δέν πιστεύει
κι' έλο την έποικίει.

Γιά Πηνειώτη την θαρρέ μ' ένα σαρδ' μηστήρας
δ' γέρος δ παππούς....
μήπως κι' ή Σάρα τάχα σ' το τελευταίον ήρας;
δέν έδωσε καρπούς;

Σε βεβαίω, βρέ Περικλή, πως δέν θα του γίνωρη,
και κέν άρα κέν γρηγορά κι' αυτός θα την σπουδίη.

Βλέπεις κι' έκεινης της γηράς το σάρτο το κουράκι,
που' έχασε το δάκτυλον του πόδου τό το πάλιν;
Μά βλέπεις και του γέρον της την φαίλαρη κανάλια;
είνα πολύ πρεσβύτερος κι' αυτού του Μαδουόλια.

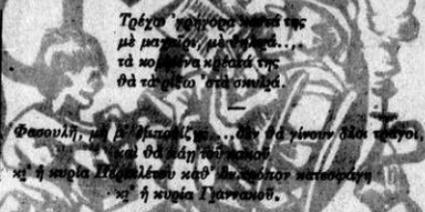
Γιά πέντα πως κινώνεται, πως τρέχει το κορμί του,
κι' εν τούτοις κινείται
πως ή κούρα μπαμπούρημα προδίδει την υγιή του
και κρηρομυοματάτου.

Γιά κούταξέ με τί θυρόν
την κούρα κληροιάει
και σ' της τιμής μας τόν βωμόν
σκληρά την θυσάζει.

Π. — Εξ' ήρω τάχα κλέον' όθλιον
νά γένω δέν τόν Όθλιον,
και νά τώχω τών έλαιων κοινοσίας έξαιρέτου,
κι' έλο σάκρον' εν ουγή
πως νά σφάξω σαν τραγί
την κούρα Παυόλιου.

Υποθέτω πως με κήποτον δίχως άλλο μ' άπατή
και δέν είναι κούρα,
Αιμιλιέ θα της πλάσσει
πέρα πέρα δέν το πλάσσει.

Έχω μέσα μου θυμό,
κέν την κούρα μου σφίγγει,
θα της κήρα εν λαμό,
θα της φάω το λαρόγγι.

Τρέχω κούρα μέσα της
με μαρούς, με μαρούς...
τά μορούρα κούρα της
θα τρέχω' στα σπέρτα.

Φασούλη, κι' ή φασούλη... δέν θα γίνωρη δέν τρέφοι,
και δέν θα γάρ τού σάρτου
κι' ή κούρα Περικλήν κέν θα σφίγγω κούρα
κι' ή κούρα Γαλανού.

Φ. — Αν σφάξεις, άδελφέ, και σ' την ψούτρα την κοινώνα σου,
σέ βεβαίω πως' σ'όν κ' Ρομύον θα βάλλω την εικόνα σου,
κι' όστι ποτ' μου θα κούρα
του Πόρε' Άρδουρα τά φούρα,
μόνο γάρ σέ θα εν' γρά
και θα σου πλάω φούρα.

Ποθ' κινώνεται
κουδελιασμένη
με συνταρά;

Αχ! εν' έκεινης
της Ρομυούνης
ής ζαγγορά.

Έκεινα κούρα
ποθ' εν' έκειναι μέλαρα;
γάρ γάρ η γάρ

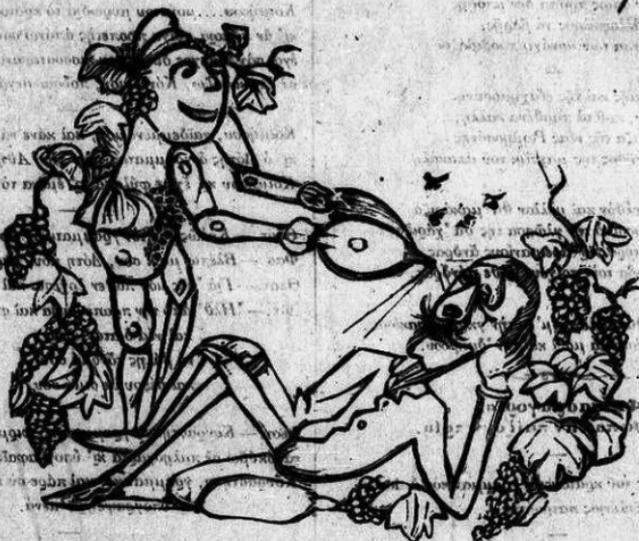
Γάρ όθλος έδει
και νά κλή
πέντονη βροχή.

Αχ! πως έβλεπε τρούρη,
να προβάλλω κούρα
και γάρ την κούρα τούτη
νά γ' εν' έκειναι Γαλανός.

Και με τούτοι' έλλο γέρε
σφίγγωνας διπλό μαχαίρα
νά της κούρα πλάσσει, βρομύρα,
ποθ' γάρ μέλαρα και γάρ λούρα,
και γάρ φούρα κούρα
έχεις τίποτα κούρα;

Σο' μ' όστι εν' κούρα
δέν μες άρδουρα κούρα,
κι' έμαρτάρας άθήρα
τόν κούρα την υγιή
Μόνον άντερα, κούρα, φουκακίμα μες κούρα
και σφάξωνας με άθρον,
τρομάρα πλάω γέρε
και μαρούρα μαρούρα.

Σε τροφός πατούς κούρα,
σέ της δόξης ή μητέρα.

**πως εβγηνες κοιραιοδ
και τον κορμιον κωμωδησα;**

**Ρωμωσθη, εθνομ' σου,
και το μεγα Σωταγμα σου,
ποθ' εβγηε μη' χαρδ,
κα' το χαρμωσαι κωρδ.**

**Φου σου, φουδ, εαμαλιωμεν,
μη' δην, γαρκοου μη' λυο,
μην' εβγηνες μωσθωμην
μην' ουδην εμπελιζω τον τριγο.**

**Κη' εβγην μονας ουλλογας
ουδην παρδωμοσθ εθνωσ
φρασηρωμηναι εβλογας
και κωρδ, ποθ' παρδωμην.**

**Μη' φαρδης, τρελλωκακωρα,
ποθγης στρωσαι τραχανδ,
πως αν λυοσθ' ελποθωρα
δωσαι και' οσ' ελποθωρα.**

**Γη' κωμωδοσθ' εβωσ εβγηναι,
ποθ' βυζαλδουσθ κα' ρουφωρηναι,
μη' τον σταν βλωδην ην κωμωδη
μηνες και θα μηνες ουλδω.**

**"Εβγην γηναι και παρδωμην
και' δικη' μας σιχασθ,
κη' εβγην εθνομ' σου μονον
κωσθ η εβγηνωσθη.**

**κη' δικωσθ φασκελα σουδινει μη' παρδωμην οθμοσθ
δωσαι ουδην κα' φασκελωσθ μη' εβγηνωσθη μωρδ.**

**Τι σαιχαρδεις μνη σου, κωμωδοσθ... βουβαου...
μδξερε το κωρδ σου κη' δικη' κα' σιχαρδ σου,
και μη' μη' κωρδ σου Σωρα
σηγης ραχαρ-λουποσθ,
γχαρδ θα μη' η' αβδ η' αβδ
κατδ Καταρασθμ.**

**Μ' δικησθης της ρεμοβλαιοσθ σου, η' δικησθης της κωμωδοσθ
δωσθ κωμωδοσθ κα' γη' η' Μαρια τον Κωμωδοσθ,
πρωσθη, κωμωδοσθ, ποθ' βυζαλδ' δικωσθ, κωμωδοσθ,
πηνει πανε και θα εβγηνωσθ μη' βουβαου κωμωδοσθ.**

Πέταξε τὴν κούρεια σου, τὸν ἐλιγοῦν μπεροῦ,
 πρὶν νὰ γενοῦν σουδάρια καὶ σάββανα γεμοῦ.
 Μὴν παραχάλας, ἤρωε τῆς κόμης καὶ τοῦ λίκου,
 καὶ ἂν δῶς πρῶτα δὲν μορφε
 τοὺς ἀλλοφύλους νὰ βραζε,
 τοῦλάχιτον γὰρ πείσμα τῶν μονάχη προβιβάζον.

Ἔω σὺ, κυρία τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐποχημοσύνης,
 κυρία τῶν κημελιῶν, ποῦ τὰ παρθένια κάλλη;...
 τίποτα θὰ τῆς ἐρώναε τῆς νέας Ρωμηοσύνης
 καὶ θάμπηγα σὺν στήθος τῆς μαχαίρι τοῦ μπακάλη.

Τότε παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον θὰ μάναρμα
 καὶ σὲ Μουσείο Γλωσσικὸ τῆν γλώσσα τῆς θὰ χάρμα,
 ποῦ κάνει τόσους ῥήτορας καὶ ῥαματιοὺς ἄνδρας
 νὰ καταβρέχουν ἄροβα τοὺς τοίχους κάθε μάνδρας.

II. — Τότε καὶ ἐγὼ θὰ σοῦλεγα, μὲ ἀπὴν γκερμωταίουσιν,
 καὶ σὺν Μουσείο θάστολεγα μαζί καὶ τῆν ἑμὴ σου.

**Νέα Φαντασμαγορία,
 πρόσωπα τὴν παίζον τραία.**

(Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους, ὁ γραμματικὸς ὁ Δότης,
 καὶ ὁ Ξυλῆτος πατριώτης.)

Φ. — Κοιμήσου μες σὲ ἀμπελά σου, κοιμήσου σὲ τῆς Δουκῆτες,
 ποῦ βράζον μπάλο κρεατὶ γὰρ τῆς μπεροκανάτας.
 Κοιμήσου, χαϊδεμμένο μου, καὶ ἡ μόρα σου δουλεῖ,
 χεμῶνας ἐναμύρισε
 καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν γέρισε,
 καὶ λέγουν ὁ Λάδοχος πῶς ἀνταβαλεῖ.

Πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς σοὺ στέλλουν τὰ κοπέλα σου,
 μὰ σὺ σ' αὐτὰ μὴν ἀπαντᾷς καὶ κίττα εἰς ἀμπελά σου.
 Μὲ Διονύσου κλήματα μὲς σὲ τῆς Δουκῆτες στέρσου,
 καὶ εἴχομαι, κανακάρη μου, νὰ ἴδῃς μὲς σὲ τῆς σοῦ
 πῶς σὺν Ταυτό εἰς καλοὶν μὲν ἄλλοχρονὴ κηρόσσα,
 νὰ ἴδῃς θριάμβους ὁ ἐλιόλας,
 νὰ ἴδῃς σταρῆλα πῶς τρυπᾷ,
 καὶ πῶς πουλεῖς τὴν μούστω σου πρὸς τῆς θραγαλεῖ τῆν μού-
 τσα.

Εἴχομαι νὰ ἴδῃς καὶ πᾶσι, μαγκαλέρι τοῦ κράτους,
 πῶς ἐπὶ τῆς « Σφακτηρίας »
 κίνας μὲ ἄνδρας καὶ κυρίας
 θαλασσίους περὶ τῶν πῶν.

Εἴχομαι πανευτυχῆς
 πάντα νὰ πρυγοῦν οἱ φίλοι.
 μὲς σὲ ἀμπελά τῆς Ἀρχῆς
 τοῦ καλλίτερο σταρῆλα.

Ἀναπαύσου καὶ οἱ βόμβους μὴν προσέχῃς προσφίλων,
 ἀναπαύσου μακαρίως, τῆς Κερύρας γαμοῦ,

καὶ εἶθε καθεμία ῥόγα γλυκιάτων σταρῆλων
 καὶ μὴ νῆφος γὰρ τὸ κόμμα τοῦ δικῆ σου νὰ γεστῆ.

Κοιμήσου... μωροῦν μυρωδιὰ τὸ κράτος ἄς μεθῶση
 καὶ ἂν κῆποινα μῦθα προπετῆς ἄπνοο σου καθίσω,
 ἐγὼ σὺν Βάσιμα δὲλα σου μισοστερανωμένος
 οἱ ἐξουρηζῶ, Κόντε μου, ποδοῖα μεγάλο γένος.

Κοιμήσου, χαϊδεμμένο μου, καὶ κάνε νάνι νάνι,
 καὶ ὁ Δότης ὁ γραμματικὸς ἀπ' τῆν Ἀθήνα φθάσει.
 Κοιμήσου καὶ ἔχεις φάλακα καὶ ἔμπα τὸν ἐπιπέτη.

Θεοτ. — Καλὸς τὸν τὸν γραμματικὸν, τῆν ἔζοχη μου, τὸν Δότην.
 Φασ. — Βλέπω μαζί σου, Δότη μου, χαροπουνὰ πῶς ἄφρονε.
 Θεοτ. — Γὰρ πῆς μου πῶθεν ἔρχεσαι καὶ τί καλὰ μὲς φέρεις;
 Δότ. — Ἦλθ' ἀπὸ τῆν προπετῆσιν καὶ φέρω τόσα πράγματα
 καὶ νὰ διακρίματα
 νὰ βάλῃς τῶσομὰ σου,
 καὶ δίδω με σὲμὲ σου.

Θεοτ. — Κουράσθηκα, γραμματικὲ, φρομῆτα νὰ θραβῶω,
 νὰ σκόβῃς σὲ παληόχροντα καὶ ἑποχραφᾷς νὰ βάζω.
 Κουράσθηκα, γραμματικὲ, καὶ πάρε σὺ τῆν πένα
 καὶ δούρανε γὰρ μῆνα.

Φασ. — Τὸ χρέος τοῦ τετέλεκε, τοὺς φίλους διετήρησε.
 Θεοτ. — Τί κάνει καὶ ὁ Σμῖτοπιλος;
 Δότ. — Ἄπ' τὸν Δουτράκι γέρισε
 καὶ μῶσους ἀνεκάλυψε περὶ τῶσυμα μεγάλο.
 Θεοτ. — Ἀφερμὶ σὺν Ἀνάγγου καὶ πῆς τὸν νῆβη καὶ ἄλλο.

Φασ. — Κεὶ ὁ κύριος Σμῖτοπιλος ἀμμάς εἰς παρῶση,
 καὶ ἐρήμην ἔδικασαν τὸν Πῶτι παρόντος τοῦ Φροῦσῆτι,
 καὶ ἐφάνη τῶσον ἀδοτηρὰ καὶ ἀμπελικὸς ἡ Θέμις,
 ποῦ σ' ἔκανε νὰ τρέμῃ,
 καὶ παρ' ἄλλων ἐλεψε τοῦ Πῶτι νὰ παταγήσῃ
 ποιητῆν δεσμῶν ἐπὶ ζωῆς, καὶ εἶπαν πᾶσι πᾶσι καμῖτσου.

Θεοτ. — Καὶ δὲν μοῦ λέε τί λέγεται γὰρ τῆν πολιτικῆ;
 Δότ. — Μιλοῦν γὰρ κηποῦν Γαργακὸ καὶ μὴ Βασιλικῆ.
 Φασ. — Σίρω, καθῆνε Πρῶδερε, καὶ βάλε τὸ φροῦβί,
 νὰ ἴδῃς καὶ τῆν Βασιλικῆ πῶς τῆν ἐκλέφαν ἴδω.

(Τοιαῦτα σὺν γραμματικῶν ὁ Κερύρατος ἐρη
 καὶ εἰκῶνος σὲ τῆν προπετῆσιν ταχίως ἐποχραφῆ
 διαταγμάτων ῥαμαθῶς βασιλέων ὑπὸ μάλης,
 καὶ βλέπει μετὰ θλίψεως ὁ Φασουλιεὺς μεγάλῃς
 τὸν κύριον Πρωθυπουργόν, τὸν μῆστρα τοῦ κράτους,
 ὅπως ὁ Κρίων ἐβλεπε τῆν ὄρνι τοῦ Σαμοράτου.

